

Έκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πασπαλωτός <πασπαλῶνω>.

1) Ὁ πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ γεννώμενος, ὁ ἔχων μορφὸν σῶμα, ἀσχημάτιστος, ἐπὶ ζώων καὶ ἰδία πτηνῶν Λευκ. — ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν.: Πουλλὶ ἀπασπάλωτο Λευκ. Συνών. ἄπλερος. β) Ὁ μὴ στερεοποιημένος, ἀπαλὸς Λευκ.: Τὸ μυαλό του εἶν' ἀπασπάλωτο. 2) Ὁ μὴ περιουούμενος ἑαυτὸν καὶ τοὺς οἰκείους του, ἀσυνύριστος ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἀν.: Ἡ δεῖνα ἀπασπάλωτη δὲν ἤξεύρει νὰ πολέψη τὸ νοικοκυριό της.

άπασπάτευτος ἐπίθ. πολλαχ.

Έκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πασπατευτός <πασπατεύω>.

1) Ἀψηλάφητος ἐνιαχ. 2) Ἐκεῖνος ὃν δὲν ἔχουν ἐγγίσει, ἄθικτος ἐνιαχ. Συνών. ἄγγιχατος 2, ἄγγιχατος 1. 3) Ἀγνός, ἐπὶ θήλεος πολλαχ.: Ἀπασπάτευτο κορίτσι. Συνών. ἄγγιχατος 3, ἄγγιχατος 3, ἀμάκκωτος 2, ἀπάρθενος 1, ἀπάτητος Β1β.

άπασπρος ἐπίθ. Καππ. (Φερτάκ.)

Έκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος.

Ὁ ἐντελὴς ἄσπρος, κατάλευκος. Συνών. κάτασπρος, ὁλόασπρος.

άπασσάλειφτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀπασσάλ'φτους βόρ. ιδιῶμ. ἀπασσάλειβος Λεξ. Δημητρ.

Έκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πασσαλειφτός <πασσαλείφω>.

1) Ὁ μὴ ἐπιχρισθεὶς, ὁ μὴ πασσαλειμμένος σύνηθ.: Ἀπασσάλειφτος τοῖχος. Ἀπασσάλειφτο πάτωμα (τὸ μὴ ἀλειμμένον μὲ παρκετίνη). Δὲν ἄφησες πρᾶγμα ἀπασσάλειφτο ἀπὸ τοῖς μπογιῆς ποῦ βασίῃς σύνηθ. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ἀποκτήσας καὶ ἐπιπολαίας ἔστω γνώσεις Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Χρόνια ἔμεινε 'ς τὴν Εὐρώπῃ κ' ἐγύρισε ἀπασσάλειφτος Λεξ. Δημητρ. 3) Ὁ μὴ δωροδοκηθεὶς, ὁ μὴ διὰ δωροδοκίας εὐμενῆς γενόμενος Λεξ. Δημητρ.

άπασσάλωτος ἐπίθ. Ἀθῆν. Πόντ. (Τραπ.)

Έκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πασσαλωτός <πασσαλῶνω>.

Ὁ μὴ ἐστηριγμένος διὰ πασσάλων.

άπάσσου Τσακων.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Κόπτω, ἐπὶ μαχαίρας: Ἐνταῖ ἡ μαχαίρα ὦγι ἀπάσσα (αὐτὸ τὸ μαχαίρι δὲν κόβει). 2) Εἶμαι καλῆς ποιότητος, ἐπὶ κρέατος: Τὸ κρέι εἶναι ἀπάσσουντα (τὸ κρέας εἶναι παχύ, ἀξίζει).

άπασιάδα ἡ, Χίος — Λεξ. Δημητρ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄπαστος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα.

1) Ἡ ιδιότης τοῦ ἀπάστου, ἔλλειψις ἁλατος εἰς ἔδεσμα Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀναλατάδα 1, ἀναλατῖα 1. 2) Μωρία, ἀνησία Χίος.

άπαστάλιαστος ἐπίθ. Πελοπν. (Σιδηρόκαστρον Τριφυλ.) ἀπαστάλιαστους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Έκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πασταλιαστός <πασταλιάζω>.

Ὁ μὴ ἐπαλλήλως κατὰ φύλλα τεθειμένος, ἐπὶ καπνοῦ ἐνθ' ἀν.: Τὸ καπνὸ εἶν' ἀπαστάλιαστο Μεσσ. (Σιδηρόκαστρον Τριφυλ.)

***άπαστέλλωτος** ἐπίθ. ἀπαστέλλωτος Μεγίστ.

Έκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παστελλώτός <παστελλῶνω>, παρ' ὃ καὶ παστιλλῶνω.

Ὁ μὴ γενόμενος ὑδαρῆς ὡς πολτός, ἐπὶ ὀρύξης ἢ ὀσπρίων: Τὸ φρεῖν εἶναι-ν-ἀπαστέλλωτο.

άπαστος ἐπίθ. Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) Χίος

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἄπαστος.

1) Ὁ μὴ πασθεὶς δι' ἁλατος, ὁ μὴ ἀλατισθεὶς, ἀνάλατος ἐνθ' ἀν.: Κρέας ἄπαστο Χίος. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Θησαυρ. ἐν λ. Συνών. ἀναλάτιστος 1, ἀνάλατος Α1, ἀντίθ. παστός. 2) Μεταφ. ἀνόητος, μωρὸς Χίος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάλατος Α1β.

άπαστούρωτος ἐπίθ. Ἀνδρ.

Έκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παστουρωτός <παστουρώνω>.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου οἱ πόδες δὲν ἔχουν συνδεθῇ, ἐπὶ κτηνῶν: Ἀπαστούρωτη τὴν ἄφησε τὴ γίδα. Συνών. ἀπε-δύκλωτος.

άπαστρα ἐπίρρ. Μακεδ. (Καταφύγ.) κ. ἀ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄπαστρος.

Ὁχι καθαρὰ, ἀκαθάρτως, ρυπαρῶς.

άπάστρεντα ἐπίρρ. ἐνιαχ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἀπάστρευτος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἀνευ καθαρίσματος, χωρὶς πάστρεμα: Οὔτε ζῶ δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθῇ ἐδῶ μέσα, γιὰτ' εἶν' ἀπάστρεντα.

άπάστρευτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.)

Έκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παστρευτός <παστρεύω>. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ μὴ καθαρισθεὶς διὰ πλύσεως, διὰ τριβῆς, διὰ σαρώσεως κττ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.): Ἀπάστρευτο τραπέζι - πιάντο - ποιτήρι κοιν. Τιδὲν ἀπάστρευτο μ' ἀπελέκ'ς 'ς σὸ μαερεῖο (μὴ ἀφίνης τίποτε ἀκαθάριστον εἰς τὸ μαγειρεῖον) Κοτύωρ. Συνών. ἀκαθάριστος 1, ἄπαστρος 1, ἀντίθ. παστρεικός. β) Ὁ μὴ ἀπαλλαχθεὶς τῶν ἀπορριμμάτων ἢ ξένων οὐσιῶν κοιν.: Ἀπάστρευτο σιτάρι. Ἀπάστρεντα λάχανα. 2) Ἐπὶ ὀπωρῶν, ὀσπρίων κττ., ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἀφηρέθη ὁ φλοιός, ἀλέπιστος κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Ἀπάστρεντα μήλα - πορτοκάλια - σῦκα. Ἀπάστρεντα κουκκιά - φασόλια κοιν. Συνών. ἀγλούπιστος 1, ἄγλυφτος 1, ἀκαθάριστος 1δ, ἀκούρευτος (Ι) 2, ἀξεφλούδιαστος, ἀξεφλούδιστος.

άπαστριά ἡ, ἀπαστρία Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Σινώπ. κ. ἀ.) — Λεξ. Κομ. Γαζ. (λ. ἀκαθαρσία) Ψύλλ. Περίδ. Αἰν. ἀπαστρίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀπαστριά σύνηθ. ἀπαστρινγιά Στερελλ. (Ἀράχ.) ἀπάστρια Λεξ. Δημητρ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄπαστρος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἐλλειψις καθαριότητος, ρυπαρότης σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σινώπ. κ. ἀ.): Κακὸ πρᾶμα ἡ ἀπαστριά. Ἐχουνε μεγάλη ἀπαστριά σπῖτι τους. Βρομάει ἀπὸ τὴν ἀπαστρινγιά. Ἀπαστριά πῶχει 'δῶ μέσα! σύνηθ. || Φρ. ἀπαστριά καὶ κακομοιριά Πελοπν. (Αἶγ.) Συνών. ἀκαθαρσία 1, ἀπαστρίλα, ἀπαστροσύνη, λέρα. 2) Βόρβορος ΑΛασκαράτ. Στιχουργήμ. 243: Ποίημ.

Καὶ πέφτει 'ς ἓνα αὐλάκι | γιὰ κακὴ τύχη ἀπαστρινγὲς γομᾶτο. Συνών. ἀκαθαρσία 2.

άπαστρίλα ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κορινθ. Μάν. Τρίκκ)

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄπαστρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

Ἀπαστρίλα 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Τί ἀπαστρίλα ποῦ 'χει τὸ σπῖτι του! Κορινθ. || Φρ. Ἀπαστρίλα καὶ κακομοιρίλα! Μάν.

